

רע"פ 2471/15 - אור אבידן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2471/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשת:

אור אבידן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 42381-12-14, מיום 24.2.2015, שניתן על-ידי כב' השופטת ד' עטר

בשם המבקשת:

עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 42381-12-14 (כב' השופטת ד' עטר), מיום 24.2.2015, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), בהמ"ש 5814-11-14 (כב' השופטת ט' אוסטפלד נאוי), מיום 17.11.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת נרשמו שני דוחו"ת תעבורה, בגין ביצוע עבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר.

עמוד 1

המבקשת ביקשה להישפט, ובהחלטה מיום 17.11.2014, דחה בית משפט השלום את בקשתה בצינו, כי "כאשר שולם הקנס שבצד דו"ח מס' 502115737, רואים בכך הודיה בביצוע העבירה. נוכח כך וחלופי הזמן, הבקשה נדחית. בעניין דו"ח שמספרו 90503042393 אין למבקשת להלין אלא על עצמה שעה שלא עדכנה מענה במשרד הפנים. הבקשה נדחית".

3. בערעור שהגישה המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום, נטען כי חרף השיהוי בהגשת הבקשה להישפט, מקרה זה נמנה על אותם מקרים חריגים בהם יש לאפשר למבקשת להישפט באיחור. עוד נטען, כי הרכב המדובר אמנם רשום על שמה של המבקשת, ואולם, בפועל רכב זה מצוי בשימוש הבלעדי של אביה. לפיכך, יהא בדחיית הערעור משום גרימת עיוות דין למבקשת, אשר תאלץ ליטול חלק בקורס נהיגה מונעת, "על לא עוול בכפה". נטען בנוסף, כי חרף תשלום כפל הקנס בדו"ח מס' 502115737, הדו"ח המקורי לא הומצא לידי המבקשת כדין. עוד נטען, בהקשר זה, כי תשלום כפל הקנס על-ידי אביה של המבקשת, גורם לה לעיוות דין, שכן למעשה אביה הוא זה שהודה, בשמה, בביצוע העבירות. בא-כוח המבקשת הוסיף וטען, כי אף דו"ח מס' 90503042393, לא נמסר למבקשת כדין, בשים לב לכך שבסמוך לביצוע העבירה החליף אביה של המבקשת את מענו.

4. ביום 24.2.2015, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת. בפתח פסק דינו, ציין בית המשפט המחוזי, כי "לא עמדה המערערת [המבקשת] בנטל להוכיח כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל נסיבות שאינן תלויות בה [...] גם לא התמלא בעניינה של המערערת [המבקשת] התנאי הנוסף המתחייב, קרי הגשת הבקשה באופן מיידי לאחר שהוסרה המניעה". אשר לטענת המבקשת, לפיה נגרם לה עיוות דין נוכח העובדה כי אביה היה זה ששילם את כפל הקנס, קבע בית המשפט המחוזי, כי "מעת ששולם כפל הקנס, תחשב המערערת [המבקשת] כמי שהודתה והורשעה בביצוע עבירת המהירות בה הואשמה ונשאה את עונשה. פסק הדין אף הפך לחלוט בעת שחלפו מניין ימי הערעור בנסיבות אלה [...] לא יבוא עניינה של המערערת [המבקשת] בגדר החריג בגינו ניתן יהיה להידרש פעם נוספת להרשעה חלוטה בפלילים". בית המשפט המחוזי אף הדגיש, כי טענת המבקשת לפיה אביה נהג ברכב ולא היא, אינה מעלה, כשלעצמה, חשש לעיוות דין, המצדיק היעדרות לבקשה. אשר לדו"ח שמספרו 90503042393, קבע בית המשפט המחוזי, כי מקום שבו נמנעה המבקשת מלעדכן את כתובת מגוריה העדכנית, אין לה אלא להלין על עצמה.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקשת הגישה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות ערעור שהגישה המבקשת, היא חזרה על טענותיה, כפי שאלה הועלו בערעור לבית המשפט המחוזי, והוסיפה כי אישורי המסירה שהוצגו בפני הערכאות הקודמות, "לוקים בחסר, ופגומים" ועל כן "חזקת המסירה" לא מתקיימת בעניינה.

דין והכרעה

6. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור לבית משפט זה "בגלגול שלישי" תינתן במשורה, ורק במקרים אשר הדיון בהם מעורר שאלה משפטיות נכבדה או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מענייני הפרטי של המבקש, וכן במקרים חריגים המגלים חוסר צדק או עיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015)). עיינתי בבקשה ובנספחיה, ולא ראיתי מקום להיעתר לה, שכן טענותיה של המבקשת אינן חורגות מעניינה הפרטי. כמו כן, אינני

עמוד 2

סבור כי נגרם למבקשת עיוות דין, ואף לא מתקיימים בעניינה שיקולי צדק, אשר מצדיקים לקיים הליך שיפוטי נוסף. מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

7. בנוסף, יש ליתן את הדעת לכך שבקשת רשות הערעור שלפניי דומה בתוכנה להודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, וכוללת, תוך תוספות קלות, את מרבית הטענות אשר הועלו במסגרת הודעת הערעור. כפי שצינתי ב[חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012):

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור [...] ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית-המשפט המחוזי".

8. גם לגופם של דברים, אין בטענותיה של המבקשת כדי להצדיק היעדרות לבקשתה. ברע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015), עמדתי בהרחבה על יסודותיה של חזקת המסירה, בציני כי:

"מחוקק המשנה קבע את 'חזקת המסירה', אשר לפיה, בעבירות מסוימות, משלוח הודעה או הזמנה למשפט, באמצעות דואר רשום, מעבירה את הנטל אל כתפי הנמען, להוכיח כי הוא 'לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל' [...] טענותיו של המבקש מתמצות, הלכה למעשה, בהשגה על תוקפה של 'חזקת המסירה', במצבים מסוימים; אך יודגש, כי חוקתיותה של 'חזקת המסירה', כבר אושרה בפסיקתו של בית משפט זה (ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787(2002); וראו, בהקשר זה, גם רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם, בפסקה 20 (11.6.2013))."

בענייננו, המבקשת מלינה על כך שלא הומצאו לידה אישורי מסירה כדין, לגבי משלוח הדו"חות. אשר לדו"ח מס' 502115737, סבורני כי צדקו הערכאות הקודמות בקובען, כי מששולם כפל הקנס, ומאחר שהדו"ח הומצא למבקשת כדין, לכתובת המגורים הרשומה, יש לראות בכך הודיה בביצוע העבירה, ועל כן אין צורך להידרש לשאלה, האם התקיימה חזקת המסירה בנוגע לדו"ח זה. אשר לדו"ח שמספרו 90503042393, ככל שהודעת הקנס נשלחה לכתובת שגויה ולא לכתובתה הנכונה של המבקשת, אין לה אלא להלין על עצמה, כאשר לא דאגה לעדכון כתובתה ברישומי משרד הפנים ורשויות התעבורה.

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ה (14.4.2015).

ש ו פ ט